

DE RIDDERS VAN DE RONDE KEUKENTAFEL

Mark Tijsmans

^{DE}
Ridders
**VAN DE RONDE
KEUKENTAFEL**

Van Halewyck

De ridders van de ronde keukentafel
Mark Tijsmans

Eerste druk: 2010
Derde druk: april 2018

© 2018, Mark Tijsmans en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/71
ISBN 978 94 6131 868 8
NUR 283

vanhalewyck.be

 vanhalewyck
 vanhalewyck
 van_halewyck

PROLOOG

De roemrijke voorvaderen

Het was het jaar van de grote droogte.

De graanhalmen op de velden van Brittannië verschrompelden langzaam tot stro, hoewel ze in die tijd van het jaar rijkelijk in bloei hoorden te staan. De aarde scheurde open door gebrek aan vocht en maakte het gebruik van de karrensporen bijna onmogelijk. De weinige rivieren die niet droog stonden, veranderden in kleffe modderpoeltjes waarmee zelfs het vee op het veld geen genoeg meer nam. Al was dat dan vel over been, net als de boeren trouwens.

En er was de hitte! Die allesomvattende, verpletterende, drukende hitte. De temperaturen liepen overdag zo hoog op dat ze alles en iedereen verlamden. En diegene die hoopte op een beetje verkoeling tijdens de nacht was eraan voor de moeite. Als de zon 's avonds achter de einder verdween, bleef haar warmte nog uren nazinderen!

Zelfs de alleroudste Brittanniërs konden zich zo'n lange verzengende hittegolf niet herinneren. Al kregen ze amper de kans om dat te vertellen. Mensen en dieren sneuvelden bij bosjes die zomer, en de oudjes waren zoals gewoonlijk bij de eerste slachtoffers.

Die zomer was het dus te warm om ook maar iets zinnigs te doen, zou je denken. Maar daar vergis je je in. De inwoners van Brittannië ook, trouwens. Want de Saksen, een stam gewelddadige barbaren van ver overzee, leefden in hun eigen land als sar-

dientjes op elkaar gepakt. Daarom besloten ze om van de hitte gebruik te maken en Brittannië binnen te vallen. Dat ze daarbij zelf ook wel eens last van de warmte zouden kunnen krijgen, kwam niet bij hen op. Oorlog kan in alle omstandigheden en te allen tijde worden gevoerd. Dat leer je snel als je even de geschiedenis bekijkt.

Brittannië. Met zijn rijke velden vol graan... Normaal dan toch... Zijn grote, uitgestrekte, vruchtbare wouden... Normaal dan toch... Met zijn prachtige steden... Maar vooral... Waar nog zoveel ruimte over was. Er was nog plaats voor ontzettend veel mensen. Dat vonden de Saksen toch. Want zoals gezegd stierven de Brittanniërs in een tempo dat nauwelijks bij te houden was. Maar de Saksen vergaten één ding. Een bagatel voor hen, maar zeer belangrijk voor die Brittanniërs. Ze vergaten om aan de Brittanniërs te vragen of het wel mocht, zo even met zijn allen hun land binnenvallen...

Het mocht niet...

Daar kwamen ze al vrij snel achter. Toen ze nog maar net met hun vele schepen op het strand aanmeerden. Ze hadden nauwelijks hun eerste passen op de begane grond gezet of de pijlen floeten hen al om de oren. Ze waren nog maar net in hun nieuwe land of de eerste Saksen lagen al bloedend op de grond. Ze waren niet alleen nog een beetje zeeziek, ze waren al dood ook!

De Saksen ontdekten dus vrij snel dat ze zich vergist hadden. En lelijk ook... Er waren weliswaar veel doden te betreuren door de droogte, maar het waren enkel de ouden van dagen en zieke of sterk verzwakte Brittanniërs die stierven. De gezonde en sterke inwoners leefden rustig verder, en verdedigden hun land.

De Saksen waren niet die ellendig golvende zee naar Brittannië overgestoken om op het strand met pijlen doorboord te

worden, al vonden de Brittanniërs van wel. De radeloze Saksen besloten dus al snel om de boel simpelweg over te nemen. Als de verhuis niet goedschiks kon, dan maar kwaadschiks...

Het duurde even voor de koning van Brittannië, Uther Pendragon, op de hoogte was van de invasie. Hij had zich door de droogte teruggetrokken in zijn prachtige kasteel Camelot, diep verscholen in het woud, vlak bij het reusachtig grote meer rond het eiland Avalon. Zijn tovenaars, of wat daarvoor moest doorgaan, heette Merlijn. En die had berekend dat het nog wel een jaar of honderd zou duren vooraleer dat meer zou zijn opgedroogd. Tenzij hij ergens een komma verkeerd geplaatst had bij de berekening. Dan zou het maar tien jaar meer duren. Of één. Maar het kon ook zijn dat het hele meer de volgende ochtend al zou zijn opgedroogd. Hij wist het niet zeker... Zie je... Zijn toverboek was nou niet echt meer wat je noemt modern, en... Het gezeur duurde tot Uther zijn zwaard trok en dat tegen de keel van de tovenaars drukte. Toen wist die plots weer met stellige zekerheid dat het eerder naar de honderd jaar zou gaan.

Camelot, hoe groot het ook was, had van de droogte dus geen last. En koningen houden van een aangenaam en overvloedig leven, zelfs als het volk het niet zo breed heeft als zij...

Maar Camelot had ook nadelen. Het lag vrij afgelegen. Toen de eerste ijlbode het kasteel van de koning bereikte, waren de Saksen al doorgedrongen tot vlak bij de hoofdstad Londen. Daar hielden ze halt. Hoewel Londen niet eens zo gek ver van de kust verwijderd lag, hadden de Saksen al vrij snel door dat ze bij deze hitte beter vlak bij het water konden blijven. En door Londen stroomde de brede rivier de Theems, waar weliswaar veel minder, maar nog steeds genoeg water door stroomde om een heel leger ruimschoots in zijn behoefte te voorzien.

Maar Londen had op tijd zijn poorten kunnen sluiten. En al waren de Saksen met veel, ze slaagden er niet in om de stad volledig te omsingelen. Omdat het gewoon onmogelijk was om zo'n brede rivier af te sluiten, maar vooral omdat het te warm was. Veel te warm... De soldaten werden te laks, en de vele wachtposten en patrouilles hielden meer van middagdutjes dan van wachtlopen...

En dat was het geluk van koning Uther. Hij had rustig de tijd om te vergaderen met zijn ridders en raadgevers om te bepalen wat ze zouden doen. De koning besloot om zijn volledige leger te mobiliseren, en iedereen kreeg opdracht om zich naar Londen te begeven. Bodes en herauten vertrokken meteen in alle richtingen van het rijk.

En zo was koning Uther druk bezig zich voor te bereiden op wat ongetwijfeld een fantastische oorlog zou worden. Zo eentje met roemrijke en beruchte veldslagen die jaren na de feiten nog steeds bezongen zouden worden door de minnestrelen, en waarin hij natuurlijk de hoofdrol zou spelen. In de gezongen versie dan toch. In het echt hoefde dat niet zo per se. Dat mocht het voetvolk opknappen.

Het was zijn vrouw, koningin Igraine, ter ore gekomen dat haar manlief naar Londen zou trekken en dat de stad nog steeds niet in vijandige handen was. Er begon zich een geweldig plan te ontplooiën in haar brein, dat overigens veel ontwikkelder was dan dat van haar man. Want Londen, dat niet alleen de politieke maar ook de culturele hoofdstad was, was *the place to be*. Dat is Engels voor 'de plek waar je moet zijn'. Jullie verstaan dat misschien nog niet, maar in Brittannië spraken ze Engels, dus in hun geval waren die paar Engelse woorden niet zo'n probleem.

In Londen had je de laatste nieuwe modetrends, de gezellig-

ste nieuwste theehuisjes, verschillende musea vol met werken van de volgende generatie kunstenaars die helemaal *hot* (weer Engels) en dus een *must* (alweer) waren om te bekijken. Maar vooral... In Londen waren veel en veel en ontzettend veel andere ontwikkelde en gestudeerde vrouwen, met wie de koningin eindeloos lang zou kunnen roddelen, praten, roddelen, roddelen en bridgen. Dat is Engels voor kaartspelen. (Bridgen bedoel ik dan, niet roddelen.)

Tegen alle regels en gewoontes in besloot Igraine mee te gaan naar Londen. Samen met al haar hofdames, en nu ze er even over nadacht, ook meteen maar met haar volledige hofhouding. Van de dienstmaagden tot de keukenmeiden. Iedereen mocht mee. Waarom zouden zij, dames, de hele zomer zitten wegrotten in zo'n afgelegen kasteel als er in Londen ook water was, en veel meer te beleven!

Haar man wilde er natuurlijk eerst niet van weten. Hij riep heel luid dat het hele plan het meest bespottelijke was dat hij ooit gehoord had, en dat zijn vrouw en alle andere vrouwen in het kasteel ook het meteen maar uit hun hoofd moesten zetten. Over zijn dood lijk. De vrouwen bleven thuis. Aan de haard. Al hoefden ze die dan niet per se altijd te laten branden in deze verzengende hitte. Hij was tenslotte ook geen onmens...

De koning riep vooral heel hard omdat er veel van zijn raadgevers en ridders in de buurt waren. En dat waren toevallig allemaal mannen. En de koningin zweeg fijntjes. En wel om dezelfde reden. Maar 's avonds, in de slaapkamer, begon ze er weer over.

'En als de vrouwen dan op uitstap naar Londen gaan...' tierde de koning, maar toen niet te luid, want er waren geen raadgevers en ridders voor wie hij de schijn moest ophouden. 'Had mevrouw de koningin er misschien over nagedacht wie dan op de kinderen van het kasteel zou passen... Wel?...'

‘Dat kan de achterhoede van je leger best wel doen’, zei Igraine triomfantelijk. Want ze had hier inderdaad over nagedacht. ‘Die wordt nu elk moment verwacht, maar is hier nog niet gepasseerd. En die achterhoede bestaat gewoonlijk toch uit niets anders dan een stelletje veel te dikke zwelbuiken die nog net niet overleden zijn. Bovendien missen ze allemaal wel een of meerdere ledematen, dus veel ga je aan hen ook niet hebben op de slagvelden van Londen.’

‘Dat is echt weer vrouwenlogica...’ lachte de koning luid. ‘En wie of wat wordt dan de achterhoede van mijn leger?’

‘Dat kunnen wij toch doen’, begon Igraine weer.

‘Een stelletje kakelende kasteelwijven als achterhoede, zeker. Ze horen jullie van ver aankomen’, spotte de koning fel.

‘Wat niet echt kwaad kan, als er net een heel leger voorbijgetrokken is’, merkte Igraine fijntjes op. ‘Wij zijn de ACHTERHOEDE, weet je nog...’

‘Hahahaha...’ brulde de koning in het rond. ‘Hahahaha...’ Dat deed hij gewoonlijk als hij niet meer wist wat hij moest zeggen. Zoals nu.

En toen haalde de koningin haar geheime wapen boven. Een-tje dat ze zelden of nooit gebruikte, omdat het anders niet meer zou werken, maar ook omdat ze het echt niet graag deed. De herinneringen waren zelfs voor haar veel te pijnlijk. Nu nog altijd... Ze herinnerde haar man aan een gebeurtenis en een gesprek van zo’n twaalf jaar geleden, en stelde voor dat ze dat anders wel eventjes aan de grote klok zou hangen als haar manlief bij zijn besluit bleef.

De koning trok wit weg. En Igraine ook. Tranen rolden over haar wangen. Maar ze zorgde ervoor dat de koning dat niet zag.

De volgende ochtend werd er met spoed een bericht naar de achterhoede gestuurd. Dat ze niet langer achterhoede waren, maar vanaf dat moment kinderoppas...

Twee dagen later vertrok een hele lange stoet vanuit het kasteel. Koning, raadgevers, ridders, soldaten, koningin, hofdames, dienstmaagden en keukenmeiden. Iedereen ging mee. In de richting van de Theems, die ze zouden volgen tot aan de hoofdstad.

De kinderen op de kantelen wuifden hun ouders uit. Ze zouden vast niet lang alleen zijn... de achterhoede kon elk moment arriveren...

Alleen de oude tovenaar Merlijn bleef achter. Hij beweerde dat dat kwam door zijn reuma en jicht, hardnekkige verkoudheid en opspelende hoofdpijn, maar diep in zijn hart vertikte hij het botweg om de kinderen achter te laten. Hij wist dat alle soldaten en ridders uit de verre omtrek hun kroost naar de burcht zouden sturen, en alle troepen die nog moesten passeren zouden ongetwijfeld hetzelfde doen. Camelot zou dra propvol kleine kinderen zitten, zonder dat er iemand was die waakte over hen.

Hij probeerde er met de koning over te praten. Probeerde hem ervan te overtuigen dat het dom en onverantwoordelijk was om te vertrekken voor de achterhoede op het kasteel aangekomen was. Maar er waren te veel ridders en raadgevers in de buurt, dus het hielp niks. Zelfs niet toen hij die avond de slaapkamer van het vorstenpaar binnendrong en hen wees op een gebeurtenis en een besluit van zo'n twaalf jaar geleden. En of de koning dan voor een tweede maal in zijn leven een foute beslissing wilde nemen met catastrofale gevolgen? De koningin verborg haar gelaat achter haar handen, maar de koning trok zijn zwaard en zette dat tegen de keel van de oude man. Die haastte zich de kamer uit en kon niets anders doen dan de volgende dag tussen de

kinderen op de kantelen te gaan staan. Zeker niet om de stoet mee uit te wuiven, maar om erop toe te zien dat niemand naar beneden zou vallen...

Merlijn stond op de kantelen te zwaaien en deed alsof hij blij was... En alles onder controle had. Want alle kinderen keken zo hoopvol naar hem op. Hij probeerde hen zeker niet te laten merken dat hij om ze gaf. Dat was wel zo, maar een grote tovenaar kan met zoiets niet te koop lopen, natuurlijk.

Het was voor hem een grote opluchting toen hij een dag later beneden bij de poort de jongen zag aankomen. Hij had dat knaapje nog gezien. Voor het eerst zo'n twaalf jaar geleden. Dat was toen in minder leuke omstandigheden...

Dat kastanjebruine haar had hij van zijn vader... En daar mocht het bij blijven. Die grote ogen had hij van zijn moeder. Misschien ook haar verstand?

Het was in de zomer van de grote droogte...

Het was de zomer van de hoop... en het zwaard...

Het was de zomer van Arthur...

HOOFDSTUK 1

Er was eens, in een heel groot bos...

De oude tovenaar stond boven op de hoogste toren van het kasteel te leunen tegen de kantelen. Pal onder hem was de grote houten toegangspoort, wagenwijd open nu, met daarboven dat loodzware massief ijzeren hek, waar een stuk of tien soldaten zich elke ochtend een rugletsel aan tilden om het ding met kattenrollen naar boven te hijsen.

Merlijn staarde naar de einder, de verte in. Al kon je niet echt ver kijken, want na een paar tientallen meter begon al overal het bos. Een reusachtig grote groene vlek van boomkruinen, eender in welke richting je keek. Alleen in het westen na een paar kilometer weer onderbroken door het meer van Avalon. Het meer dat in deze warme dagen zo aanlokkelijk en uitnodigend uitgestrekt tussen de bomen lonkte. Met in het midden het eiland zelf. Maar dat was al zo ver weg dat je het alleen kon zien bij echt helder weer. Zoals nu. Want aan blauwe lucht hadden ze op Camelot geen gebrek in die dagen.

'Meneer... Meneer... Meneer de tovenaar...'

Waarom kwamen de soldaten niet? Het bericht was drie dagen geleden verzonden...

Er trok iemand aan zijn mouw. Het duurde even voor de oude tovenaar het doorhad, zozeer werd hij meegevoerd door zijn gedachten. Hij droeg een lang en fel blauwzwart gekleurd gewaad, met daarover een lange mysterieuze donkere mantel. Niet zozeer omdat een beetje tovenaar zo hoorde rond te lopen, maar vooral omdat die lange mantel handig was om dingetjes in te

verbergen. Zo kon hij met gemak een ruiker bloemen of een sjaaltje bovenhalen als een of andere idiote dommerik, meestal van hoge adel, met alle geweld zijn toverkunsten wilde zien!

‘Meneer... Meneer de tovenaar...’

Hij had ook ondervonden dat hij meer ontzag, of misschien zelfs meer angst inboezemde als hij zijn haar wat langer liet. En het vooral nooit kamde, zodat het wat wanordelijk alle kanten op stak. Het hielp ook wel dat het na al die jaren langzaam een fantastische grijze kleur gekregen had. En het scheelde elke ochtend voor de spiegel behoorlijk wat tijd! Hij gebruikte dus nooit die walgelijk uitziende zwarte punthoed die bij de mantel hoorde. Die had hij ergens diep in een of andere binnenzak van zijn mantel verborgen.

Het enige wat Merlijn niet had, was een baard. Merlijn haatte baarden. De koning had een baard, en de meeste ridders en raadgevers ook. Alle domme mannen die hij kende, hadden een baard. En dat was voor hem reden genoeg om er geen te hebben. Hij scheerde zich keurig elke dag. Dus hij spaarde nu ook weer niet zo heel veel tijd uit voor de spiegel, elke ochtend...

‘Meneer, meneer de tovenaar...’

‘Hmmm...’

‘Meneer de tovenaar...’

Vlak bij hem stond een klein meisje verlegen aan zijn mouw te trekken. Ze kon niet ouder zijn dan een jaar of zeven. Ze droeg een simpel katoenen jurkje dat eruitzag alsof ze geen andere kleren had, en waarschijnlijk was dat ook zo. Straatarm boerenkind zo te zien, een beetje onverzorgd, maar waarschijnlijk best een lief kind, vooral als ze ergens ver weg iemand anders lastigviel...

‘Meneer... Meneer, bent u Merlijn, meneer?’ vroeg ze piepend van verrukking.

'Ik ben Merlijn, ja.'

'Merlijn de tovenaar?' Verbaasd hoe hoog zo'n kinderstemmetje kon klinken.

'Ja. Die ook ja...' Merlijn liet zijn stem een beetje zakken, omdat hij wist dat hij dan indrukwekkend klonk.

'Ik ben een grote fan van u, meneer... Uw allergrootste fan.'

'Dank je, lieve kind... Je bent zeker niet de enige...'

'Ik wil later net zo goed kunnen toveren als u.'

'Dan moet je flink oefenen, meid... En gebraden kippen eten. Ik heb me laten vertellen dat dit helpt.'

'Kunt u mij een toverspreuk leren, meneer...'

'Pardon?'

'Een toverspreuk. Zodat ik alvast kan beginnen oefenen...'

Merlijn begon het meisje al een beetje vervelend te vinden, maar ze keek hem met zulke onschuldige ogen aan.

'Ik zou zo graag kunnen toveren', voegde ze er veel te schattig aan toe. Merlijn wilde niets liever dan roepen dat dat vervelende wicht moest oprotten, en wel nu meteen, maar om een of andere reden lukte dat niet.

'Wel euh... Eens kijken...' fluisterde hij, terwijl hij even met zijn vingers door zijn haar ging. 'Hoe heet je eigenlijk?' bedacht hij plots.

'Nimue, meneer...' begon ze zacht. 'En ik heb geen mama of papa meer. Ik ben een vondeling. Ik woon al mijn hele leven in de schuren van het kasteel.' Merlijn haatte kinderen bij wier ouders hij niet kon gaan klagen als ze hem op de zenuwen werkten. Dat meende hij natuurlijk niet, maar dat mochten die kinderen niet weten...

'Wel... Nimue... Euh... Een toverspreuk...' Merlijn dacht diep na en keek zo geheimzinnig mogelijk. 'Ik heb hier', begon hij zacht. 'Zeer toevallig...' Zijn hand ging in zijn mantel en

hij had zelf niet het minste idee wat er tevoorschijn zou komen. 'Een... euh... oude tovenaarschoed. Kijk eens aan', sprak hij veel-
eer verrast. 'Ik was totaal vergeten dat ik dat ding nog had.' Mer-
lijn schudde de punthoed een beetje op en probeerde er de ergste
deuken uit te krijgen. 'Als je daar nu eens mee begint, hmm, met
een tovenaarschoed?'

'Is dat een tovenaarschoed?' vroeg Nimue ongelovig.

'Meer nog meisje, het is toevallig wel MIJN tovenaarschoed.'
Merlijn probeerde indrukwekkend te klinken, al vertelde hij er
niet bij dat hij het ding nog nooit gebruikt had.

'Er zitten deuken in...' zei het meisje zuinig.

'Ja. Maar dat hoort zo', bitste de oude man. 'Hoe meer deuken
in een tovenaarschoed, hoe beter hij werkt.'

'Is dat zo?'

'Dat zeg ik toch net!'

'En hij is vuil.'

'Tovenaarshoeden mag je wassen zoveel je wilt... Op lage
temperatuur...'

Kleine Nimue keek de oude man zuinig aan.

'Luister, meid, wil je leren toveren of niet?' sprak Merlijn, nu
toch weer een beetje streng. Het meisje kon alleen maar knikken.
'Dan begin je met mijn tovenaarschoed of je begint helemaal niet.'
Hij had totaal geen zin om die domme rothoed weer helemaal
op te vouwen en weer weg te steken. Nu hij erover nadacht, hij
wilde van dat vervelende ding af. En van dat kind ook.

'Ik kan hem niet eens opzetten', begon het meisje weer, wat
huilerig nu. 'Hij is te groot. De rand schuift over mijn oren.'

'Het is mijn schuld niet dat je geen flaporen hebt', zuchtte
Merlijn radeloos. 'En tovenaarschoeden dienen eigenlijk niet om
op te zetten. Ze horen groot te zijn. Er zit namelijk van alles in.'

'Echt?'

